

[Christophersen]

principperne, går de i en helt forkert retning, og så er det ikke en invitation til samarbejde – i hvert fald ikke med os – men derimod et forsøg på at dreje udviklingen af det danske samfund i en mere socialdemokratisk og en mindre liberal retning, for hvis man gennemførte regeringens planer på disse områder, ville de væsentlige konsekvenser blive en langt stærkere beskatning af erhvervslivet og dermed højere omkostninger, de ville, som ganske rigtigt påpeget af den socialdemokratiske ordfører, blive færre ejerboliger i fremtiden, flere lejerboliger, de ville være en mindre privat opsparing, en voksende mængde af mere og mere uoverskuelige offentlige tilskudsordninger, og de ville være mindre kommunalt selvstyre, og det vil vi ikke være med til.

Når jeg siger, det ikke var en invitation til os, men måske snarere til nogle andre, blev det jo også bekræftet af det, som skete ganske få dage efter, at disse udspil var lagt frem, for da fik vi det midlertidige boligforlig, og det satte jo ved den politiske kombination, som gennemførte dette boligforlig, på en mærkelig måde den langsigtede redegørelse i et politisk relief. For på samme måde som det jo først og fremmest var venstrefløjen herinde, der med taknemlighed tog imod regeringens skattepolitiske udspil, var det venstrefløjen, der gennemførte den midlertidige boliglovgivning. Selvfølgelig er der også en forbindelse mellem disse to ting, for i og med at regeringen vælger at gennemføre disse midlertidige love med det flertal, understreger den jo, at der i det langsigtede udspil kan ligge en politisk åbning over for partier, som den indtil nu har afvist at føre politik med på centrale områder. Det har vi noteret os, og så må vi jo se, hvad der ligger i hr. Erling Olsens gentagne udtalelser om regeringens kommende samarbejdspartnere.

Men der er jo andre ting, der får lov til at ligge og flyde. Der er de store investeringsplaner. Vi har sagt om det oplæg, regeringen er kommet med, at det bygger på urealistiske forudsætninger, og jeg er mere og mere overbevist om, at som sommermånederne går, vil det blive understreget. Vismændene understreger det jo også i deres rapport, og hvis hr. Erling Olsen havde læst den, da han fik den, ville han, tror jeg, have været enig med mig i det. Det bygger på urealistiske forudsætninger om, hvad vi har råd til, urealistiske

opfattelser af, hvad der er vigtigt, og hvad der ikke er vigtigt. Det er noget af det, som præger regeringens oplæg. Desuden præges det af en angst for at træffe beslutninger på det punkt, som meget vel kan være ubehageligt, og hvor man derfor af indrepolitiske grunde eller tøven bare siger: det må vi se på senere.

Jeg tænker her bl. a. på energipolitikken. Man snakker meget om naturgas, opererer med nogle uøkonomiske projekter på det område, men en afgørelse vedrørende kernekraft kan der øjensynlig ikke blive lagt op til fra regeringens side på nuværende tidspunkt, og dermed har man jo også fraskrevet sig muligheden for i dag at stå med en helstøbt energipolitik.

Et andet stort projekt, man kunne nævne, er Storebæltsprojektet. Det er ganske klart, at det projekt ikke er det, vi har mest brug for lige nu. Tværtimod burde det stå langt, langt nede på listen over de projekter, der skal gennemføres. Vi skal måske have en fast forbindelse over eller under Store Bælt på et eller andet tidspunkt – det er der mange af os der har stemt for – men jeg har svært ved at se, at det er det, der først og fremmest er brug for til at løse det danske samfunds beskæftigelsesmæssige og valutariske problemer. Det er man imidlertid meget optaget af fra regeringens side, det har man låst sig fast på.

Jeg vil bare sige, at nu, hvor vi står på den sidste dag, inden folketinget tager hjem – og det er især rettet til ministeren for offentlige arbejder og finansministeren – betragter vi ikke den diskussion om Store Bælt som afsluttet. Vi mener stadig, der er en så stærkt voksende usikkerhed både om de økonomiske forudsætninger og om de tekniske forudsætninger, at folketinget må fortsætte den drøftelse i sommerens løb, og så må man fortsætte den i de folketingsudvalg, der har med disse ting at gøre. Man må drøfte det i udvalget om offentlige arbejder, og man må drøfte det i folketingets politisk-økonomiske udvalg.

Jeg vil bede finansministeren om at bekræfte i dag, at det først er ved udgangen af august måned, at den sidste mulighed for at træffe en definitiv beslutning forsvinder. Det er noget væsentligt for os at få det bekræftet, for sådan har vi forstået indtil nu at det er, og det er det, vi vil disponere ud fra.